

Спогодба между правителството на Република България и правителството на Република Куба за морско търговско корабоплаване**МИНИСТЕРСТВО НА ТРАНСПОРТА, ИНФОРМАЦИОННИТЕ ТЕХНОЛОГИИ И СЪОБЩЕНИЯТА****СПОГОДБА****между правителството на Република България и правителството на Република Куба за морско търговско корабоплаване**

(Утвърдена с Решение № 776 от 10 ноември 2006 г. на Министерския съвет. В сила от 11 декември 2010 г.)

Правителството на Република България и правителството на Република Куба (наричани по-нататък „договарящи се страни“), като потвърждават стремежа си да развият морското търговско корабоплаване между двете страни на основата на равноправието и взаимните интереси, в желанието си да съдействат за укрепване на сътрудничеството в областта на морското търговско корабоплаване на основата на принципа на свобода на транспорта, се договориха за следното:

Член 1

В тази спогодба:

1. Терминът „Кораб на една от договарящите се страни“ означава всеки кораб, регистриран в съответствие с нейното законодателство и плаващ под знамето на тази страна, както и всеки чартиран кораб. Под „Чартиран кораб“ се разбира кораб, който е регистриран в трета държава в съответствие с нейното законодателство, плава под знамето на тази държава и е експлоатиран от физическо или юридическо лице на една от договарящите се страни съгласно нейното законодателство. Този термин не включва военните и другите кораби, експлоатирани с нетърговска цел, а също и хидрографските, научноизследователските, круизните и риболовните кораби.

2. Терминът „Член на екипажа“ означава капитана или всяко друго лице, което през време на рейса изпълнява задължения на борда на кораба, свързани с експлоатацията, поддръжката на кораба или с обслужването, и което е включено в списъка на екипажа.

3. Компетентни органи по смисъла на тази спогодба са:
за Република България – Министерството на транспорта;
за Република Куба – Министерството на транспорта.

Член 2

Тази спогодба се прилага на територията на Република България и на територията на Република Куба.

Член 3

Сътрудничеството между Република България и Република Куба в областта на морското търговско корабоплаване се основава на принципите на равноправието, зачитането на националния суверенитет и взаимните интереси.

Договарящите се страни по всякакъв начин съдействат за реализирането на принципа на свобода на морското търговско корабоплаване и се въздържат от действия, които биха могли да бъдат в ущърб на международното корабоплаване.

Член 4

Договарящите се страни съдействат за сътрудничеството между техните предприятия, организации и служби, които осъществяват

дейност в областта на морския транспорт.

Член 5

1. Договарящите се страни се споразумява:
 - а) да насърчават участието на кораби на договарящите се страни в морски превози между пристанищата на техните страни;
 - б) да си сътрудничат при отстраняването на препятствия, които биха могли да затруднят развитието на превозите между пристанищата на техните страни;
 - в) да не препятстват извършването на превози по море от корабите на една от договарящите се страни между пристанищата на другата договаряща се страна и пристанища на трети страни.
2. Разпоредбите на алинея 1 от този член не засягат правото на корабите на трети страни да участват в превозите по море между пристанищата на договарящите се страни.

Член 6

1. Всяка от договарящите се страни предоставя на корабите на другата договаряща се страна същия режим както на собствените си кораби по отношение на свободния достъп до пристанищата, предоставянето на кейови места и на товаро-разтоварно оборудване, слизането и качването на пътници, събирането на пристанищни такси и използването на услуги, свързани с морското търговско корабоплаване.
2. Разпоредбите на алинея 1 на този член:
 - а) не се прилагат за пристанищата, затворени за чуждестранни кораби;
 - б) не се прилагат по отношение на дейност, която всяка от договарящите се страни резервира за своите предприятия и организации, като каботаж, спасителни операции и влачене;
 - в) не се отнасят до изключенията от правилата за задължителен пилотаж;
 - г) не засягат прилагането на законодателството на всяка една от договарящите се страни, отнасящо се до влизането, престоя и излизането на чужденци.

Член 7

Всяка договаряща се страна предприема в съответствие със своето национално законодателство необходимите мерки за облекчаване и насърчаване на морските превози, за предотвратяване на необоснованото задържане на кораби и за възможното ускоряване и опростяване от страна на компетентните органи на процедурите и всички други формалности в нейните пристанища.

Член 8

1. Документите, които удостоверяват националността на корабите, тонажните сертификати и другите официални корабни документи, издадени или признати от едната договаряща се страна, се признават и от другата договаряща се страна.
2. Корабите на едната договаряща се страна, които са снабдени с международни тонажни сертификати, се освобождават от ново измерване в пристанищата на другата договаряща се страна. Тези сертификати се приемат за база при изчисляването на пристанищните такси.
3. Всяка от договарящите се страни запазва правото си да упражнява контролни измервания при съмнение за несъответствие между данните в тонажното удостоверение и действителните характеристики на кораба. В тези случаи контролът следва да бъде извършен единствено по начина, предвиден в действащата Конвенция на ИМО.

Член 9

Всяка от договарящите се страни признава удостоверенията за самоличност на моряците, издадени от компетентните органи на другата договаряща се страна.

- Такива удостоверения за самоличност са:
за Република България – моряшки паспорт („Seaman’s passport”);
за Република Куба – моряшки паспорт („Seaman’s passport”) и моряшка карта („Seafarer’s Card”).
Този документ гарантира на моряците обратното влизане в страната, която го е издала.

Член 10

На лицата, които притежават посочените в член 9 от тази спогодба валидни удостоверения за самоличност в качеството си на членове на екипажа на кораб на договарящата се страна, издала удостоверението, се разрешава по време на престоя на кораба в пристанището на другата договаряща се страна да слизат на брега и да пребивават в пристанищния град без виза, при условие че капитанът на кораба е предал на местните компетентни органи списък на членовете на екипажа.

При слизането на брега и завръщането им на борда тези лица преминават през установения контрол.

Член 11

1. Всяка договаряща се страна признава посочените в член 9 от тази спогодба валидни удостоверения за самоличност, издадени от

компетентните органи на другата договаряща се страна, когато притежателите на такива документи е необходимо да пребивават на територията на другата договаряща се страна или да преминат през нея, независимо с какво транспортно средство и като спазват законите на тази договаряща се страна, с цел:

- а) да се качат на борда на своя кораб или да се прехвърлят на друг кораб;
- б) да се завърнат в страната, чиито граждани са, по-късно от определената дата в случай на заболяване, инцидент или друго форсмажорно обстоятелство, което е извън контрола на екипажа; или
- в) с друга цел, разрешена от властите на съответната страна.

2. Всяка от договарящите се страни разрешава пребиваването в болница на своя територия на членове на екипажа на кораб на другата договаряща се страна за времето, необходимо за лечение.

Всяка от договарящите се страни оказва необходимата медицинска помощ на членовете на екипажа на кораб на другата договаряща се страна в съответствие с вътрешното си законодателство.

Член 12

Удостоверенията за самоличност на членове на екипажа от трети страни, работещи на борда на кораби на договарящите се страни, се признават, при условие че са издадени от съответната трета страна и съответстват на разпоредбите на съответната договаряща се страна и действащото международно право.

Член 13

1. При спазване на разпоредбите на чл. 9 – 11 от тази спогодба всяка от договарящите се страни прилага своето национално законодателство относно режима за влизане, пребиваване и напускане на чужденци на нейната територия.

2. Всяка от договарящите се страни си запазва правото да отказва влизане и пребиваване на своя територия на лица, считани за нежелани.

Член 14

Капитаните могат да наемат в другата договаряща се страна необходимите членове за попълване на екипажа, за да продължат пътуването. Наемането е доброволно и в съответствие със закона на страната, под чието знаме е корабът.

Член 15

1. Ако кораб на едната от договарящите се страни претърпи корабкрушение, заседне, бъде изхвърлен на брега или претърпи друга авария край бреговете на другата договаряща се страна, компетентните органи на тази страна ще окажат на пътниците, екипажа, а също и на кораба и неговия товар такава помощ и съдействие, каквито и на кораб, плаващ под нейното национално знаме.

2. Когато кораб на едната договаряща се страна е претърпял авария, неговият товар, запаси, а също и друго имущество, ако не са предназначени за потребление и използване на територията на другата договаряща се страна, не се облагат с данък върху добавената стойност, мита и такси.

3. Разпоредбите на алинея 2 от този член не отменят прилагането на законите и правилата, които действат на територията на договарящите се страни относно временното складиране на товари.

Член 16

Корабоплавателните предприятия и организации на едната от договарящите се страни имат правото да учредяват представителства на територията на другата договаряща се страна. Учредяването и дейността на тези представителства се подчинява на законите на страната, в която са учредени.

Член 17

1. Доходите на корабоплавателните компании на всяка от договарящите се страни, получени от морски превози на територията на другата договаряща се страна, могат да бъдат използвани за плащания на територията на тази друга договаряща се страна съгласно действащото вътрешно законодателство в страната на тези предприятия и организации.

Всяка от договарящите се страни предоставя на корабоплавателните предприятия и организации на другата договаряща се страна правото да превежда тези доходи и други постъпления, след извършване на споменатите плащания, на територията на другата договаряща се страна в съответствие с действащото национално законодателство на страната, от чиято територия се превеждат доходите.

2. Всички плащания, които произтичат от дейности, извършвани в съответствие с тази спогодба, се осъществяват в свободно конвертируема валута, приемлива за заинтересованите организации на договарящите се страни, и съгласно действащото вътрешно законодателство.

Член 18

1. Компетентните органи на едната договаряща се страна не се намесват в граждански спорове между корабособственика, капитана и другите членове на екипажа, възникнали във връзка с трудовите правоотношения и условията на работа на борда на кораба на другата договаряща се страна.

2. Договарящите се страни се споразумяват, че за престъпления на борда на кораб на една от договарящите се страни, извършени по време на пребиваване във вътрешни води или териториално море на другата договаряща се страна, се прилагат разпоредбите на Конвенцията на ООН по морско право (UNCLOS) и на съответното вътрешно законодателство.

Член 19

Представители на компетентните органи на договарящите се страни при необходимост се срещат поредно в Република България и в Република Куба за провеждане на консултации по въпроси, свързани с изпълнението на тази спогодба, и по други въпроси на търговското корабоплаване, които са от взаимен интерес.

Член 20

Всеки спор, който се отнася до тълкуването или прилагането на тази спогодба, се разрешава по пътя на преките преговори между компетентните органи на договарящите се страни. Ако не се постигне съгласие при преките преговори, спорът се решава по дипломатически път.

Член 21

Тази спогодба е предмет на одобрение от договарящите се страни в съответствие с техните вътрешни законодателства. Тя се сключва за срок от 5 години и се подновява автоматично за последователни срокове от 5 години.

Тази спогодба влиза в сила на тридесетия ден след датата на получаване на втората от нотите, с които договарящите се страни се уведомяват взаимно за изпълнението на изискванията на националните си законодателства, необходими за влизането ѝ в сила. Нотите се връчват в писмен вид по дипломатически път.

От датата на влизането в сила на тази спогодба се прекратява действието по отношение на Република България и на Република Куба на Спогодбата между правителството на Народна република България и правителството на Република Куба в областта на морския транспорт, подписана в гр. Хавана на 19 март 1982 г.

Всяка от договарящите се страни може да денонсира по всяко време тази спогодба с писмено уведомление, отправено по дипломатически път до другата договаряща се страна.

Прекратяването влиза в сила след изтичането на шест месеца от датата на получаване на това уведомление от другата договаряща се страна.

Подписана в Хавана на 15 февруари 2006 г. в два оригинални екземпляра, всеки от които на български, испански и английски език, като трите текста имат еднаква сила. В случай на различия в тълкуването на текста на тази спогодба за меродавен се приема текстът на английски език.

За правителството
на Република България:
Даниела Никифорова,
заместник-министър
на транспорта

За правителството
на Република Куба:
Франсиско Рейес Пратс,
заместник-министър
на транспорта

11144